

Petur Müller, kirkjutænari í Kvívik
svarar Dagblaðnum:

Sangirnir hugtóku børnini

Umfram at hetta var ein vanlig barna-
gudstænasta vóru eisini aðrir sangir
sungnir. Eingin orsök at tala at, sigur
Petur Müller, sum hevur verið kirkjutæn-
ari í Kvívik í mong ár og limur í Meinig-
leitsráðnum

— Eg var ikki stórt skelk-
aður, tá eg seinasta
friggjadag las Dagblaðið.
Her hugsi eg um forsiðu-
greinina um »Ommu Lud-
vik í Kvívikar kirkju«.

Sjálvur var eg í kirkju
hendan dagin, og vil eg

egin siga frá, hvat fór
fram henda dagin í kirkju
í Kvívik.

Sum øll vita eru allir
kvívikingar kirkjufólk.
Harafturat skal sigast, at
nýggi presturin, Marjun
Bech, er sera vældámd av

Petur Müller,
kirkjutænari í Kvívik

øllum kirkjufólkunum. Ti
var tað sum var tað eitt
satt omanlop, sum kom
omanfyri bygdina, at lesa
hetta álopið í Dag-
blaðnum.

Tað er mær, og øðrum
við, ein gáta, hvar Dag-
blaðið hevur fingið hesi
»tíðindi«. Neyvan frá
nøkrum, sum var í kirkju
hendan dagin. Ti megin-
parturin av greinini er

Latid okkum øll biðja!

Harri,

vit eru komin í kirkju

fyrir at hoyra

hvat tú hevur at siga okkum

við orðum, sangi og tónleiki.

Hjálp okkum,

so at vit brúka orð títt

tí gagns og gleði

fyrir okkum sjálvi og onnur.

Amen.

reinur heilaspruni úr enda í
annan.

Sum allir kvívikingar vita,
hevur Hans Iversen verið
fastur organistur í Kvívik-
ar kirkju. Hann er í løtuni
uttanlands og skal vera
burturi í umleið fyra ár.
Hann hevur tí biðið fólk í
sitt stað, meðan hann
sjálvur er burturi. Hesi
fólkini eru Hanus Joensen
í Kollafirði, Ivar Iversen í
Havn og Erlu Olsen í
Vestmanna. Hesi skiftast
um at spæla.

Hendan umtalaða dagin
spældi Erla sálmarnar og
var hon við til alla guds-
tænastuna, og var eitt av
seinastu fólkunum, sum
fóru úr kirkjunni henda
dagin. Har var als ikki
talan um at nakar rýmdi í
vreiði henda dagin, sum
Dagblaðið vil vera við.

Tað, sum fór fram í
kirkjunni var, at fyrst las
Jona Jacobsen inngangs-
bønina.

Eftir at sálmurin nr. 397
var sungin og kollekt fyri
altarinum varð sálmur nr.
4 sungin.

Inngangskollekt:

Latid okkum øll biðja!

Guð og faðir okkara!

Vit takka tær fyrri, at Jesus hevur víst okkum,
hvør tú ert.

Vit takka tær eisini fyrri,
at tú í dópinum gjordi okkum til tni børn,
fyrir at vit altíð skulu hoyra saman við tær
og fyrri, at tú vilt fylgjast við okkum
allar dagar, alt til veraldar enda.

(Amen)

Útgangskollekt:

Latid okkum øll biðja!

Guð og faðir okkara!

Vit takka tær fyrri, at tú lætst son tni
bera okkum tey góðu tíðindi,
at vit hoyra saman við tær.
Hjálp okkum at minnst tað,
og hjálp okkum eisini at minnst,
at so hoyra vit saman hvør við øðrum.

(Amen)

(Aronitiska signingin)

Marjun Bæk, prestur,
prædikaði, og harafturat
vórðu sálmarnir nr. 135 og
424 sungnir. Útgangsbøn-
ina las Elsi Jensen.

Framhald á síðu 22

Barnagudstænastan
í Kvívik 13. sept.
1987.

Tekstur: Miskunn-
s a m i
samariubúgvín.
Sálmur: 397 - 4 - 14/
135 - 424

Tað komu altíð nógv
fólk at lurtu, tá Jesus
tosaði, tí hann segði
altíð okkurt nýtt og
spennandi. Har vóru
bytt fólk og klók fólk
og øll møguleg onnur,
og fyrri at øll skuldu
skilja tað, sum hann
segði, segði hann søg-
ur. Sögur, sum líknaði
Guði og menniskjum,
tí hann vildi so gjarna,
at øll skuldu vita,
hvussu Guð er — og
eisini, hvussu menn-
iskju kunnu vera hvør
móti øðrum.

Ein siga eitur »tann
miskunnsami samariu-
búgvín«. Hana hava
tey, sum hava verið í
kirkju í morgun longu
hoyrt einaferð, men tað
ger nokk onki, um vit
hoyra hana einaferð
afturat.

Tað var ein maður,
sum var á ferð millum
Jerusalem og Jeriko —
tað vóru tveir stórir
byir tá í tíðini. Hann
skuldi sikkurt til hand-
ils, tí í Jeriko vóru

nógvir spennandi
handlar, sum ikki vóru
í Jerusalem.

Tá vóru ongir bílar
ella bussar, so hann
var til gongu. Tað var
sikkurt bytt av honum,
at fara so langan veg
heilt einsamallur, tí
framvið vegnum lógu
altíð ránsmenn og
lúrdur eftir at sleppa at
stjala pengarnar frá
teimum, sum skuldu til
handils. Og tað gjørdur
teir eisini nú!

Teir lógu á hann, og
teir stólu ikki bara
pengarnar, men eisini
klæðini av kroppinum,
og so bukaðu teir hann
sundur og saman og
søgdu, at teir skuldu
koma eftir honum
aftur, um hann vágaði
sær at slatra fyrri nøkr-
um. Og so tveittu teir
hann har við vegin,
sjálvt um hann var
næstan deyður, og so
rýmdu teir.

So kom ein prestur
gangandi sama veg.
Hann skuldi kanska út
at prædika fyrri onkr-
um um, at nú máttu
tey skikka sær væl, tí
annars bleiv Guð illur.
Hann sá henda stakk-
als mannin, men hann
skundaði sær at láta
sum um hann einki
hevdí sæð. Kanska var
hann bangin fyrri at
koma ov seint, ella

kanska helt hann, at
hann bara dálkaði
klæðini, og har var
heldur onginn telefon og
ongar ambulansir, so
tað fór at taka alt ov
langa tíð at hjálpa hon-
um. So hann skundaði
sær víðari.

Ein løtu aftan kom
ein levittur — tað er
eisini ein slags prestur.
Hann sá eisini mannin,
men hann læt eisini,
sum um hann einki
hevdí sæð. Og tann
stakkaði maðurin, sum
nú hevði mist vítið, lá
bara og bløddi meira
og meira.

Men so kom ein
samariubúgví. Og tá
Jesus segði tað, so
rokni eg við, at øll spil-
aðu oyruni út. Tí øll
vistu, at tey, sum
komu frá landspartin-
um Samaria, tey vóru
bandittar: tey vóru so-
vorðin, sum skikkaðu
sær illa og sum ikki
trúðu uppá Guð, og so

gingu tey eisini undar-
liga ílatin og tosaðu
undarligt, so tey skuldi
man onki hava við at
gera. So nú hildu tey,
sum lurtu eftir
Jesusi, at nú fór søgan
at verða enn meira
spennandi tí hvat
mundi samariubúgvín
ikki fara at finna uppá,
kanska fór hann at
buka mannin enn

meira — har var jú onki
eftir at stjála — kanska
fór hann at stilla seg
upp at flenna at
honum, ella at spýta á
hann, man kundi jú
rokna við øllum.

Men so segði Jesus,
at samariubúgvín helt
tað vera so synd í hes-
um manninum, at hann
fór og koyrdi salvu á
sárinu og bant um tey,
og so tók hann hann
við sær til tað nærm-
asta gistingarhúsið og
sat hjá honum líka til
dagin eftir.

Men hann skuldi ei-
sini handilsörindi, so
dagin eftir bað hann
tann, sum átti gist-
ingarhúsið, um at ansa
væl eftir hesum neyðar
manninum til hann
kom aftur. Hann gav
honum eisini nógvur
pengar og segði, at
hann skuldi fáa meira,
tá hann kom aftur. Og
so var søgan liðug.

So kundu tey hugsa
um tað. Summi blivu
ill, tí soleiðis hevði ong-
in samariubúgví funn-
ið uppá at gjørt, tað
vistu tey. Summi
hildu, at hetta høvdu
prestarnir og levittar-
nir gott av, teir mundu
nokk ikki vera so góðir
sjálvir, sum teir vildu
hava onnur at vera. Og
onkur kanska hugsaði,

at so vóru samariu-
búgvir kanska ikki so
galnir kortini, tað sá id
hvussu so er út til, at
tað helt Guð í hvussu
so er, at samariubúgv-
ar og onnur, sum ikki
vóru akkurat sum hini,
tey vóru eisini ordulig
fólk. Og tað var nokk
eisini tað, Jesus ætlaði
við at fortelja hesa søg-
una: at øll menniskju
kunnu koma út fyrri at
hava brúk fyrri hjálpi
sum hesin neyðar maðurin,
at øll menniskju kunnu
koma út fyrri at hava
brúk fyrri hjálpi sum
hesin neyðar maðurin,
at øll menniskju kunnu
velja, um tey skulu
vera sum presturin ella
levitturin — ella sum
samariubúgvín, og at
Guð kann brúka øll
menniskju, eisini tey,
sum ikki eru sum hini.
Amen.

Kirkjubøn — barna- gudstænasta

Guð, vit takka tær fyrri
lívið, fyrri gleði og fyrri
øll tey menniskju,
sumeru góð við okkum.
Takk, at vit eisini so-
leiðis kunnu stiggja,
hvussu tú hevur um-
sorgan fyrri okkum.

Hjálp okkum saman
við tær at minnst øll
tey, sum ongin er góður
við, og sum ongin
brýggjar seg um: Tey,
sum ikki hava mat og
klæðir og hús at búgva
í, tey, sum búgva í lond-
um, har tað er kríggj og
onnur neyð.

Lær okkum at hjálpa
hvør øðrum, lær okkum
at tú vildi, at vit øll
skuldu hoyra saman.

Ver hjá øllum teim-
um, sum stýra og ráða,
at tey gera tað, so fleiri
børn og vaksin verða
glad fyrri lívið.

Takk, at vit altíð
kunnu koma inn í
kirkju tina at hoyra, at
tú elskar hvønn ein-
stakan, at tú kennir
navn okkara og veitst,
hvussu vit hava tað.

Lat okkum taka tín
kærleika við okkum, tá
vit fara hiðani.

Amen.